

For Ungdommen.

„Gud lader sig ikke spotte.“

(Gal. 6, 7.)

En Gang — saaledes fortæller en gammel tysk Præst i sine „Erindringer fra Sjæleplejen“ (1884) — var jeg indbudt til Bryllup hos en Gæstgiver. Uagtet Bryllupsgæsterne var samlede i et Bærelse, der laa fjernet fra de egentlige Gæstestuer, kom dog af og til nogle af Gæsterne fra Stenestuen over til os for at hilse paa Brudeparret og kiffe med det, ja nogle af dem tog endog midlertidigt Plads blandt Bryllupsgæsterne. Denne Baastrængenhed ærgrede aabenbart Bærten og endnu mere hans Børn, af hvilke flere var alvorligt troende Menneſter. Da Bryllupsmaaltidet nærmede sig sin Slutning, kom der endelig en Mand ind, ved Synet af hvilken Bærten blev helt urolig, en Mand, som efter figuren havde drukket næsten al sin Formue op. Saa snart han var inden for Døren, begyndte Gæstgiveren at vinke og gøre Tegns til ham, idet han gjorde Sideligt hen imod mig, som om han vilde sige: „Præsten er her endnu, paa derfor godt paa dig selv!“

Stamgæsten brød sig dog kun lidt om denne Advarsel. Han havde sikkert ikke i Aar og Dag været sammen med nogen Præst og sølte sig derfor tilfældigt til at tage et Hug med mig og vise sig selv, som om han havde noget at sige. Stærkt blev Kingeagt han nærede jaavel for Kirken, som for dens Tjenerne.

Til en Begyndelse søgte han at oplyse sine Omgivelser ved Hjælp af daarlige Vittigheder og allehaande Fjas. Af og til lyfledes det ham at vække Latter og saaledes efterhaanden i nogen Grad at nedflemme Tonen i Selskabet, der hidtil havde været fuldt ud anstændig. Snart troede det uhyggelige Menneſte at have vundet Stemningen for sig og blev derfor dristigere; han begyndte at udtale Stikpiller til Præstene og at lade det regne med Spotteglojer over de „flinbellige.“ Omfiker kintede han med en ugilt Hætte og sagde: „Gilt Løg, saa gør du vel — gift dig ikke, saa gør du bedre, siger den hellige Paulus; derfor vil vi to blive i den ugiltige Stand. Bort Valgsprog er: „fri Drik og fri Kærlighed!“

Bærten var sjensynlig ydmyk indtil Mode, men havde alligevel ikke Mod til at vise en mangleaartig Kunde Døren. Jeg gjorde derfor et Forsøg paa at genoprette Selskabets gode Holdning ved Henpaa paa Livets Alvor og valgte dertil den midteste Form — en Afskedstale. „Det er sidste Aften,“ sagde jeg; „Timen er kommen, da Brudeparret skal tage Afsked fra det lædrene Hus, og det vorige Selskab bryde op og gaa hver til sit. Men dette minder os om den sidste Afsked. Naar vi har udtalt det Tuske, at Børnene fra dette Hus snart igen maatte ses med Glæde, og tillige, at ogsaa vi andre Gæster ved Given Lejlighed maatte komme sammen igen, saa er alt dette kun et svagt Afbildede af Dyrskabet fra denne Tidelighed og Genlynet i Evigheden. Sid derfor Forsæder og Børn saavel som alle Gæster i dette Gæstehus maatte indrette deres Bandel saaledes, at de ved Guds Naade en Gang kunne fejre et glædeligt Genlynt i det evige Hjem!“

Rekke var Ordene udtalt, før den alvorlige Stemning bemægtigede sig Sindsene, og alle vendte sig bort fra den elendige Spotter. Men netop dette valte den onde Mand i ham til Kæleri. Stude, Sortstolen forlade Selen ukrænket? Stude Livets Alvor tale det sidste Ord her?

Blufselig sprang Stamgæsten op, greb med frampagtig Hæftighed sit Glas, løstede det i Bejret og raabte: „Holdt, Dr. Pastor! Det være en Vagmand tilladt at tale endnu et Ord til dette Selskab — ogsaa en Afskedshilsen! Saa længe der endnu gives saa god Vin herinde, betalte vi os for Himlen og holdt os til Jorden. Stude Vinen en Gang slippe op, saa kan heller ikke Deres Jesus hjælpe os det allerminste. Vi le baade af Himmel og Helvede. Mine Herrer: Lad os kiffe og tømme vore Glas — paa Genlynt i Helligheds Aften!“

En Raabsel oversaldt Selskabet. Ingen kintede med Spotteren, der hurtigt skledes Glasets Indhold ned. Jeg forlod skyndsomt Huset.

En Uges Tid efter mødte jeg Gæstgiveren paa Gaden. I de høfligste

Udtryk gjorde han Undskyldning for den Forskyndelse af Bryllupsfejten i hans Hus, som Stamgæstens forargelige Optraeden havde voldt. Dertil bemærkede jeg, at allermost maatte man dog beklage det stakkels Menneſte selv.

„Ja viselig, det er næsten alt for stræffelig!“ svarede Bærten.
„Det glæder mig, at De tænker saa alvorligt om disse Spotterier. Men tal nu alvorligt med Deres gamle Ven derom, for at han kan komme til Besindelse.“

„Hvorledes? Tal med ham derom nu? De ved altsaa ikke —?“

„Hvad ved jeg ikke?“
„Straks efter Deres Bortgang styrtede han id af Huset — at, hvem ved, hvor han har tumlet om i Løbet af Natten! Om Morgenen tidlig blev han funden liggende paa Gaden foran sin Dør. Man tænkte ham op i Huset, men han var som død. Da han endelig om til Live igen, brød Dranfervandvidet frem. Han kreg uafslædigt: „Jeg brænder, jeg brænder! Hvor ved dog denne Flamme er! Hvem stude dog have tænkt, at der er saa forfærdelig hedt i Hellighed! Lad dog Døren gaa ud! Her er hedt nok endda! Hvorfor bliver I dog ved at komme flere Kul paa? Uh ha, hvor det brænder! Vand! Vand! Jeg kan ikke udholde denne Pine!“ — „Saa denne Naade,“ vedblev Gæstgiveren, „har den stakkels Djævel tilbragt otte Dage og Nætter i sit Hus. Til sidst kunde de ikke sige ham længere, men har nu bragt ham til Anstalten i Siegburg.“

Med Forsæderste hørte jeg den stræffelige Efterretning.
Lang Tid er forløben siden da, og jeg har oftere for hørt mig om det uhyggelige Menneſtes Tilstand. Men bestandig har jeg faaet den samme Besked: at han er ubetværlig og uafslædigt vridet og vaander sig som i den frygteligste Kval, fordi han tror sig allerede nu i Helvede, omvendt af Jid, som aldrig sluffes.

„Det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder (Hebr. 10, 31).“

„Jndtil jeg kommer.“
(Gal. 1, 13.)
For fire eller fem Aar siden kunde man i engelske Blade læse følgende Historie, der skulde gælde som et Eksempel paa engelsk Udholdenhed og Koldeblodighed:

En fornem Herre, Sir William Craggs, ejede et prægtigt Lyfstaar, som laa paa Rheden ved Brighton. En Dag, da det var bejligt Solfkinsvejr, som indbød til en Lyfstur paa Havet, lejede han en Bøjn, lod sig føre til Brightons Havn og sagde, idet han steg ud, til Kufften, at han stude vente paa ham, indtil han kom igen. Men Selskabet var saa smalt, Opholdet paa det nye Sted saa behageligt, at vor Engländer, der hvedene behøvede at hvare paa Tid eller Penge, pludselig tog den Bestemmelse at foretage en Rejse omkring Jorden. Men Kufften ventede ved Kysten. Han ventede en Dag, han ventede en Uge, han ventede to Uger, hvad hans Hest og han selv havde behov, lod han sig bringe fra Byen, og da Bejret lidt efter lidt blev esterdaarsagtigt med Regn og Storm, erhvervede han sig Dyrigheds Tillægsdelse til at opslaa et Telt ved Haubrededen, under hvis stærkende Tag han nu ventede videre, indtil endelig ester omtrængt at Mars Forsøb et Lyfstaar, som viste sig at være Sir Williams, løb ind i Haven. Den første Person, som Sir Williams mødte, ester at være kommen i Land, var hans Kufft, som dog ikke viste mindste Spor af Derrøstelse, men ganske roligt førte Herren til hans Hotel. Og lige saa roligt spurgte nu Herren om, hvad han var kom stidlig, hvorpaa Kufften overrakte ham den omhyggeligt førte Regning, der løb paa en Sum af omtrent 1100 Kr. Sir William nlede intet Djeblit, men tog sin Lommebog frem, udfærdigede en Anvisning paa det Beløb, som forlangtes, og gav Kufften den. Men denne var endnu ikke tilfreds. „Ja, Tak,“ svarede han, „men saa er der jo endnu tuante i Dag!“ Ja vel — Sir William lærte endnu betale to Kroner for den nye gjorte Tur, som selvsjægtelig ikke endnu var bleven jert paa Regningen.

Saaledes lyder Historien. Det store Londonerblad „Standard“ mener at kunne garantere for dens Troværdighed, men derfor er det jo ikke forbudt at tvivle om dens Egthed. Men hvad enten nu Historien er sand eller oppibet — den er i al Fald en Lignelse.

Herren — ja, det er Herren; Kufften — det er os. Benteaaret er Tiden fra

Jesu Himmelfart til hans Genkomst. Den bortdrages Ordre staar at læse i Luc. 19, 13: „Købslaar, indtil jeg kommer!“ og i Mark. 16, 15: „Prædiker Evangelium for al Skabningen!“ Om Vinen tages der i Matth. 19, 29: „Hver den, som har forladt Hus eller Brodre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for mit Naams Skyld, skal faa hundredefold igen og arve det evige Liv.“ Men hvor er vel nu, den tro og snilde Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, finder at gøre saaledes? „H, hvor et kommer ikke den Tanke op i os, at vi maatte have hert, eller at Herren har glemt os, eller at det egentlig er en Skam og ikke noget rigtig Raad, at saa saaledes og vente i det uendelige. De forbigaaende spotte jo og le ad os. I deres Sjæle er Arbejdet for Herrens Sag i den indre og ydre Mission et taabeligt og haabløst Værk. Hvad nu da? Skulle vi fortsætte eller skulle vi løbe fra det? Med engelsk eller dansk eller noget andet Folkesjælds Udholdenhed er Sagen ikke gjort. Hvad der er søt af Kød, er Kød — kun hvo, som er sødt af Aanden, kan vente saaledes og virke saaledes, som det er her nødvendigt.“

Georg Müller, den kristelige Filantrop.

En Levedestegning af Harald Jensen.

En Dag i Begyndelsen af Aaret 1820 blev der til Wolfenbüttel Politifstation indleveret en 16-aarig ung Mand. Han var bleven næppet, fordi han ester at have levet højt paa et Høtel i Byen havde fundet for godt at gøre sig uhyggelig uden at betale Regningen — en af den Slags Begivenheder, der vel neppe er blevene forholdsvis sjældnere nu til Dags end i 1820.

Samme unge Mand, Georg Müller, der nu i Fængslet opførte sig trodsigt, angersøst og gjorde sig al Umage for overfor sin Sidelammerat, en ganske almindelig Jndbrudstyp, at stille sin Gerning i Deltæthedslyning, blev senere en af dette, ja maatte alle Aarhundreders behyggeligste kristelige Karakterer, og Tusinder af forsømte Børneliv er med Guds Hjælp ved ham bleven bragte paa Ret — til Glæde for Samfund og Kirke, til deres egne Sjæles Frelse.

Georg Müller — der nu almindeligvis kendes under Navnet George Müller, fordi hans Livsgerning faldt i England — blev født 27de Sept. 1805 i Kroppenstadt ved Halberstadt.

Faderen, der var Rodemeſter, var i enhver Henseende en redelig Mand. Men han havde altsor tidlig ladet Sønnen faa Penge mellem Hænder — snart forlorog Lommepege ikke, og Sønnen flammende sig end ikke for at tilvende sig Midler for et flot Drengelev fra den Kasse, Faderen forvaltede.

Hvæ hans senere Drengelev var et Bøvl og Lagn og Baaen under Dine. Han læste flibrige Romaner og gif paa Knejer allerede under Konfirmationsforberedelsen, bedrog endog sin Præst for en Del af Konfirmationsloftet. 16 Aar gammel haanede han — som ovenfor sagt — i Fængsel. Men intet syntes at skulle kunne fremkalde Anger hos ham.

Da Faderen imidlertid ester Sønnens sidste Genſtag vilde sende ham til Dyrskelligensanstalten i Halle, sit Opdragelsesanstalten i Halle, fik Müller, der aabenbart har kendt sin Magt over et svagt Faderherte, dog bevaaget dette — og han blev Gymnast i Nordhausen. Vel studebende han her ret flittigt, men gjorde sig dog atter stidlig i et grimt Bedrageri. Som Student i Halle — han skulde være Præst! — begyndte han atter paa sit letſindige Levede. Næsten alle et daarlige Studentelevis Pletter klæbe ved hans Dphold her.

Han viste sig i Besiddelse af sjældne Gaver — studebende snart et, snart et andet Sag i broget Forvirring. Men med Teologien gif det kun saa som saa. Han havde endnu ikke naaet at faa anstaltet sig i Bibel.

Imidlertid vandt han sig en Ven, Beta ved Navn, — forelsbig rigtignok ikke til Kennens Gaan. Beta blev, stont af et religiøst Gemyt, ført ud i Leifindighed, — og Georg Müller, der lærte ham den Kunst at skaffe sig Penge, tillod sig endog paa en Rejse, de, ester at have „realiseret“ alle deres Ejendele hos en Panteloaner, foretog til Schweiz, at bejstæle Vennen.

I sin Bog „Narrative of the Lord's Dealings“ skriver Georg Müller selv: „Min Tid tilbragte jeg tilføds med Studium, men for Storbede-

len med at spille Klaver og Guitar, læse Romaner, bejstæle Knejer, fætte Forsætter og Forbedringer og bryde dem næsten lige saa hurtigt, som de sattebe.“

Men det paa den Tid rationalistiske Halle havde fra Pietismens Dage bevaaret et friskt Hjerteblad. Det var de troende Vagfolks Kredse.
Efter Schweizturen kom Beta i Forbindelse med en saadan lille Kredse; et Par andre Studenter hørte ogsaa til. De samlede hos en jævn, troende halvensist Haandværker ved Navn Wagner; der plejede man ved de smaa Sammenkomster at læse i Bibelen og de gode gamle Psalmer fra Pietismens Tid.

Saa en Spadseretur røbde Beta denne sin Hjemmelighed for Vennen, og Georg Müller anstede straks — men just ikke til Betas Glæde — at overvære et saabant Møde. Modstræbende gaa Beta sit Samtulle, men glad blev den gode Wagner, da de to Venner en Aftenfund kom i Fællig til Mødet.

Denne Aften kom til at betegne Bendepunktet i Müllers Liv. For første Gang saa han her Menneſter knæle i Bøn for Guds Ansigt og hørte en jævn og enjoldig Udbragelse af Frelsens Ord. Han blev nu stadigt Gæst hos Wagner, og en fuldstændig Strømknæring foregik i hans Liv. Trods sine tidligere Kammeraters Spot og trods de gamle Vinters Modstand holdt han ud, til Naadens Gud fuldstændig havde faaet Magt over ham.

I Stedet for med de franske Romaner, der nu blev læste paa Vaaleet, beskæftigede han sig med den hellige Skrift.

Al stor Betydning for hans senere Livsudvikling blev det ogsaa, at han, led og led af Nationalisternes i Halle, søgte til den bekendte Tholud. Denne indpøbede ham de Missionstanter, der i saa høj Grad blev de drivende Kræfter i hans Liv. Lige fra sin Omvendelse i 1826 blev han en Art Missionær; han kom i Forbindelse med A. Frandes Stiftelse i Halle og samlede et lille Antal troende Studenter der om Guds Ord. Wagners Gudsbeder, der havde deres Udgang fra de akademiske Konventioner, fætte atter Frugt for den akademiske Verden.

To for hans senere kristelige Livslyn afgørende Oplevelser hidrøre fra den Tid.

Do han som frivillig Hjælper for en gammel Præst skulde holde sin første Prædiken, havde han meget omhyggeligt forment, nedskrevet og udenadlært den. Men Frelsens Budskab syntes ham at forvinde og fordunkles af Jorden. Refolut kastede han Papiret hen og besluttede at udlægge Guds Ord, „som Guds Naad maatte vejlede ham dertil“ — og saaledes holdt han siden alle sine Tusinder af Prædikener.

I alle mindre afgørende blev den anden Oplevelse:

Da Faderen i Harmen over, at Sønnen hvede Missionærstanter, nægtede ham at Understøttelse, maatte Müller nu sørge for sig selv. En Dag, han var i følelig Pengetrang, streg han til en bekendt, troende Kvinde i Frankfurt og bad hende om et lille Laan. Han fik mærkelig nok aldrig Svar paa dette Brev, men Hjælpen kom betids fra hende Side — dog anonymt. Fra da af har Müller aldrig nogenfinde hebt noget Menneſte om Hjælp til det Dre- og Bredemissionsarbejde, han fik Naade til at lede. Med alle sine Sorger, de smaa, de store dagligdags som de største, gif han direkte til Faderen i Himlen — og dog har han uden nogen som helst Dpraak samlet ca. 28 Millioner Kroner. Han slog sin Lid ene til Guds Sanddrubed og oplevede derfor ogsaa, at der er ikke forgoaet en Løddel af det Ord: „Alle Ting er mulige for den, som tror.“ Ifte mindst erfarede han dette paa det rent legemlige Omraade; han troede paa en Naade, de fleste vilde sige som Søværner, at Kristus, „bar vore Sygdomme“. Men den spæblemmede Yngling, der paa Grund af soagt Helbred blev kastret ved Seshionen, fik Kraft til først at dø omtrent 93 Aar gammel.

Jult som Müller var i Færd med at afslutte sit Studium, havde Tholud faaet Anmodning fra England om saa vidt muligt at skaffe en brugelig Jødemissionær. Tholud, der kendte Müllers Missionsværk og — hvad der havde meget at sige — hans næsten sanomale Begavelse for Sprog, bad ham overveje, om det skulde være et Raad til ham. Ester megen Bøn besluttede Müller sig til at modtage Posten, og 19. Mars 1829 ankom han 23 Aar

gammel kom han til London for at træde i Tjeneste hos det anglikanske „Londoner-Selskab, for Evangelists Udredelse blandt Jøderne“ det samme Selskab, der siden 1834 har været blandt Jøderne i Palæstina.
Georg Müller blev George Müller, den Mand, som hele England siden med Stoltshed har naævnet som en af Landets bedste Sømnere.

Rangen vil vel være tilføjelig til at falde Müller en Søværner, men det maatte ikke glemmes, at de for hans „Søværner“ grundlæggende Erfaringer havde han gjort paa lyst Grund. De fremtom ikke — som man maatte vilde være tilbøjelig til at antage — som følge af „engelsk“ Baaivkning. Han var tilmed Londoner-Jødemissionsfællestabel for søværner. Da han nemlig dels fattede den Bestumning at drage fra By til By i England og saaledes arbejde blandt Jøderne, uden dog at vilde glemme de Kristne, og tillige i bogstavelig Opfattelse af Luc. 10, 4 hverken anstede Pung eller Penge fra Selskabet, satte dette ham i Rette, og Müller, der ikke vilde handle med sin Samvittighed, skilte sig ud derved.

Paa sine ret ejendommelige Betin-inger blev han da Frispræst i Byen Teignmouth i Syd-England.
Under hans Præstegerning her forefaldt to Begivenheder, som klart bejstede Mandens Ejendommelighed. Han lod sig nemlig g e n d ø b e i saft Overbevisning om, at Daaben kun bør udføres paa den troende. Men han har aldrig søgt at propagere for Baptisme, skont vel saa Menneſter har nydt større Tillid hos Tusinder af Bøvl og Voksne end netop han. Han kunde være bleven en Baptisthverver af Rang, om han selv havde villet.

Den anden Begivenhed var hans Vægtstap med Mary Groves. Paa Luc. 12, 33 blev de enige om at „sølge alt“, hvad hun bragte i Medgift, og slækte det bort i Almiser.

De levede af frivillige Gaver i den Overbevisning, at „det for dem var Guds Villie ikke at bede noget Menneſte om noget, men i fuldeste og stærkeste Forstand alene at bygge paa den levende Gud“. De fortroede det aldrig. Müller siger selv senere, at „saaledes blev det ham ret klart, at Gud er en Gud, der hører Bønner og i kærlighed tager sig ogsaa af sine Vorns allerubetydeligste Ting.“

Den, der kan være tilbøjelig til at se ned paa denne Art Søværner, maatte imidlertid studse over de ligefrem vidunderlige, nysgjortig til Trangen svarende Bønsvareiser, som Müllers personlige og offentlige Liv kan opvise. Underet var næsten en daglig Gæst i hans Virksomhed ude og hjemme.

Tænke sig, at et Barmhjertighedsarbejde har frelst Tusinder af forældreløse Børn fra timelig og aandelig Elendighed, — at en hundred- og senere hettusindmundet Familie daglig blev mærket, uden at det nogenfinde kom andre end Gud for Dre, naar Kassen og Spisekammeret var tomt, og uden at der nogenfinde er gjort en Dres Gæst.

Er det da mærkeligt, at Georg Müllers Berson og Arbejde for mangfoldige Menneſter er bleven et næsten ubørlige Bevis for Guds Tilværelse, at selv Kritikerne har ydmyget sig for disse kendsgerningernes overbevisende Tale.

Den helle Kunst bestod for Müller i, at han levede og aandede i Guds Ord, og han tog altid enhver Forættelse ganske bogstavelig. Det gælder om at tro Gud saaledes, at man stadig kun har det daglige Brød. Man skal aldrig lægge Penge op, aldrig have Reserverfunds; man udgiver stadig alt, hvad man faar, saa faar man des større Behov til Arbejdet og derfor ogsaa altid des større Gaver fra Herren.

Han kendte kun eet Midde til Fremgang i det indre som i det ydre Liv, det var Troens Bøn. Bønnen var ikke blot Vlanddrættet i hans nye Menneſte, men ogsaa Livsnerven, den fine, men ubristelige Traad, der holdt hele hans Virksomhed oppe. „Vi kunne ved Tro og Bøn øse uden Maal af den uudsigmelige Fulde, som er i Gud.“ Selv de ubetydeligste Ting bragte denne af Naturen nægtene Mand frem for Naadens Trone.

Hvad han mistet en Nagle, bad han om at finde den; behøvede det da at siges, at Müller hver Dag maatte bruge hele Timer til Bøn. Han kom Apostolens Ord bogstavelig nær: Veder altid!

Hvad der imidlertid viser, at Müller alligevel ingen Søværner var, er den i og for sig mærkelige Omstændighed, at han aldrig vilde gøre sine egne Grunds-

fætninger til ubetingede, almengyldige Lov.

Denne i Erfaringernes strænge, men gode Skole saa vel oplærte Mand, der som Yngling saa ofte havde traadt endog det svæbende Buds hvæde Bogstav under Fod, fik nu betroet en sjælden rig og frugtbringende Gerning i Bristol. (Sluttet).

Det isralitiste Riges Genoprettelse.

Om den Alvor og Energi, Sionisterne udviser for at løfte Israeltierne faavel i aandelig som i materiel Henseende og forberede Oprettelsen af et frit og selvstændigt isralitist Rige i Palæstina, leveres der af og til mange Vidnesbyrd fra forskellige Sider.

For Tiden er der saaledes i Palæstina samlet en Kongres af jødiske Lærere, der har paataget sig ved Hjælp af ordenlige Skoler at søge at forædle den oppoſtende jødiske Slægt og udbanne den til kraftige og dygtige Menneſter, til hvem man en Gang trygt kan overlære det hellige Banner, som nu staar i Begreb med at falde ud af svage Hænder.

Et jødiskt Tidsskrift, der ogsaa har fundet Vej til Sionisterne i Skandinavien, skriver om denne Kongres bl. a.: „Med største Opmærksomhed søg-er hele vort Folk det Arbejde, som udføres af Lærerne i Palæstina. Den daarlige Opdragelse og de daarlige Skoler i Rutiden har afstedkommet vor nuværende Svaghed og Splittelse; men Fremtidens Skoler skal hjælpe os til at genopbygge, hvad der er blevet ødelagt. Vigtige og dyrebare er Skolerne for os, hvor de end findes, men intet Steds har vore Skoler saa stor Betydning for os som i Palæstina.“

Lærernes Arbejde bliver imidlertid vanskeligt at udføre. 80,000 har vi nu i Palæstina, men hvor forskellige er ikke disse fra de 23,000, som har bygget vort andet Tempel! De byggede Tempel, saasom de var komne til Palæstina for at leve, kæmpe og bygge. Men vore Dages Jøder kommer did for at dø, og derfor gør de det mørke Jndtryk af Ødelæggelse sigem den forladte By, de tomme Markter og de ødelagte Graae. Tundens palæstinste Jøder søger ikke Arbejde — det har de for længe siden vænnet sig fra — deres Hænder er ubrakte ester Almiser, og Billedet af et saabant Liv virker som en Pest i hele Landet. Fra disse Jøder ventur vi ikke være noget Liv; de er foraarbede, forstørrede Grene, som hele deres Lyngde trykter Træet ned, men ikke giver Næring. De kan dog befrugte Jorden, saa at der kan vokse nyt Liv frem af den. Lærerne skal pleje om den unge Slægt, saa at den bevares fra den ældre Slægts Laster, indplante Fod hos dem til Tiggere og Kærlighed til hylit Arbejde; kort sagt, de skal opdrage Mand.

Palæstina er det eneste Land, hvor vi kan indrette Stoler ester eget Onſke, ester vort eget nationale Ideal. Der kan vi frigøre os for alle fremmede Indflydelser, styrke den jødiske Mand, Kærligheden til og Hengivelsen for vort Land og Fremtid. Vort Nationalprog er Hebraisk, der er det stærkeste Baaud til at forene os alle og genfnytte den sprungne Traad i vor Historie. Men Genoplivelsen af det hebraiske Sprog kan alene ske i Palæstina, saasom Hebraisk er det eneste Sprog i hvilket Jøder fra hele Verden kan samtale. I Palæstina lærernes Hænder ligger Fremtidens Sød!“

Hvorfor man bliver syg.

Forbi man spiser for meget og for hurtigt, sluger Maden, der er daarlige tygget, drifter for meget til Naalitet, sidder sent oppe om Aftenen og sover længe om Morgenen, bruger Klæder, der sidder alt for strævt og hindrer Blodomløbet. Endvidere fordi man bruger for tynde Stø, forsmører at tage Legemsøvelse tilstrækkelig til at holde Fødder og Hænder varme; fordi man ikke vasser hele Kroppen ofte nok til at holde Subens Porer aabne, fordi man klæber sig for varmt paa inden for og bruger for tynde Klæder ved sene Aftenfælter; fordi man sulter Mæven for at tilfredsstille en forængelig og naragtig Trang til sine Klæder; fordi man stadig er bekymret og oppibet, plager sit Sind med indbilste Beførelser, sluger Arkana eller Kvalfærmidler, naar man indbilder sig, at man fejler noget. „Sundhedsblad.“

Prøvenumre af „Danfæren“ sendes frit.